ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

ΚΙΒΩΤΟΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ

Μεγάλη ὑπόθεσις τὸ νὰ εἶναι ὁ καθένας μας Χριστιανὸς καὶ νὰ ἀνήκῃ εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν. Ὑπόθεσις καὶ θέσις ἀσύγκριτος, τίτλος ὑψίστης τιμῆς καὶ ἀφθάστου μεγαλείου. Ἀλλὰ καθήσαμε «στὰ σοβαρὰ» ὁ καθεὶς μας χωριστὰ καὶ ὅλοι μαζῆ νὰ θέσωμε τὸ ἀπαραίτητο ἐρώτημα, τὸ ἐπιτακτικὸν «γιατὶ» εἰς τὸν ἑαυτόν μας, τὸ «γιατὶ» ἐκεῖνο ποὺ θὰ γίνῃ τὸ μέγα κίνητρον διὰ νὰ φθάσωμεν τὸ ἄφθαστον, τὸ θεῖον τοῦτο μεγαλεῖον; Εἶμαι Χριστιανὸς καὶ ἀνήκω εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Χριστιανικὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ γιατὶ εἶμαι Χριστιανός; Γιατὶ ἀνήκω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν; Γιατὶ μόλις γεννηθῶ δέχομαι τὰς εὐχὰς τῆς Ἐκκλησίας, γιατὶ βαπτίζομαι, γιατὶ κοινωνῶ, γιατὶ εἰς τοὺς μεγάλους σταθμοὺς τῆς ζωῆς μου ἡ Ἐκκλησία εὐρίσκεται πάντοτε εἰς τὸ πλευρόν μου καὶ ἐγὼ τρέχω πρὸς αὐτήν, διὰ νὰ λαμβάνω τὰς εὐλογίας καὶ τὰς δωρεὰς της;

Γιατί; Διότι θέλω νὰ σωθῶ. Ζητῶ τὴν σωτηρίαν μου. Πσθῶ νὰ λυτρωθῶ ἀπὸ τὰς σκοτεινὰς τοῦ κακοῦ δυνάμεις, νὰ προστατευθῶ ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τῆς ἁμαρτίας ποὺ μὲ πολιορκεῖ εἰς τὴν ζωὴν αὐτήν, νὰ ἐξαγνισθῶ, νὰ γίνω τέκνον τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος καὶ πολίτης ἀτελευτήτου βασιλείας, τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀπάντησις εἰς τὸ ἐπίμονον «γιατί».

Ὀρθὴ ἡ ἀπάντησις; Ὀρθὴ, ὀρθοτάτη. Εἴμεθα Χριστιανοὶ καὶ ἀνήκομεν εἰς τὴν ἁγίαν Ἐκκλησίαν, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν αἰώνιαν σωτηρίαν. Κατὰ τὸν ἱερὸν Αὐγουστῖνον «ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ Χριστὸς παρατεινόμενος εἰς τοὺς αἰῶνας». Καὶ ἀφοῦ ἔτσι εἶναι, ἄρα «ἔξω τῆς Ἐκκλησίας δὲν ὑπάρχει σωτηρία». Αὐτὸ τὸ διδάσκουν καὶ τὸ τονίζουν καὶ ὅλοι τῆς Ἐκκλησίας μας οἱ ἅγιοι πατέρες. Αὐτὸ πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν ὅλοι μας εἰς τὸ σύμβολον τῆς πίστεως. «Πιστεύω... εἰς μίαν, ἁγίαν, καθολικὴν καὶ ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ὁμολογῶ ἓν βάπτισμα εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν». Δηλαδὴ πιστεύω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καὶ ἀνήκω εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, διότι ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν δὲν ὑπάρχει ἄφεσις ἁμαρτιῶν, οὔτε ἀναγέννησις, οὔτε σωτηρία, οὔτε αἰώνιος βασιλεία. Μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν εἶναι ὁ Χριστός, ὁ Σωτήρ. Μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἡ σωτηρία.

Ἐνδυμεῖσθε τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε; Ὑπῆρξε κιβωτὸς σωτηρίας διὰ τὸν Νῶε καὶ τὰ παιδιά του. Ἐμαίνετο τότε εἰς τὴν κοινωνίαν τὸ κακὸν καὶ ἡ ἁμαρτία, κατέτρωγεν ἡ σάρξ τὸ πνεῦμα, ἐξεφαύλιζεν ὅλα τὰ τίμια καὶ ἱερὰ τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Καὶ ὁ Νῶε μεταξὺ τῶν κακῶν ἔζη, μέσα εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν σαρκολατρῶν, αὐτὸς καὶ ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του. Δίκαιος καὶ θεοσεβὴς ἦτο ὁ Νῶε. Μὲ πνεῦμα Θεοῦ κυβερνοῦσε τὸ σπίτι του. Ἀλλὰ τί θὰ ἐγίνετο ὁ τίμιος, τί θὰ ἐγίνοντο τὰ παιδιά του μὲ τὴν καθημερινὴν ἐπαφὴν τῶν διεφθαρμένων; Ἔπρεπε νὰ σωθῇ καὶ ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τοῦ κακοῦ καὶ ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸν τῶν ὑδάτων ποὺ εἰς τιμωρίαν τῶν πονηρῶν ἐπέφερε τοῦ Θεοῦ ἡ δικαία ὀργή. Καὶ ἰδοὺ ἡ κιβωτός. Ὁ Νῶε τὴν κατεσκεύασεν ἀλλ' ὁ Θεὸς τὴν ὑπέδειξε καὶ Θεοῦ κατ' οὐσίαν ἔργον ἦτο ἡ κιβωτός. Μέσα εἰς αὐτὴν ἐσώθη ὁ δίκαιος. Ὅσοι ἔμειναν ἔξω τῆς κιβωτοῦ, ἐσύρθησαν ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ κατακλυσμοῦ καὶ ἅπαντες ἐπνίγησαν. Δὲν ἔμεινε ψυχὴ ζῶσα ἀνθρώπων καὶ κτηνῶν. Μόνον αἱ ὀκτὼ ψυχαὶ τῆς οἰκογενείας Νῶε, μόνον αὗται ἐσώθησαν. Αὗται κατέφυγαν εἰς τὴν κιβωτὸν αὗται ἠσφαλίσθησαν εἰς αὐτήν, αὗται καὶ ἐσώθησαν. Μόνον αὗται καὶ οὐδεὶς ἄλλος.

Πρὸς τὴν κιβωτὸν αὐτήν, τὴν κιβωτὸν τοῦ Νῶε παραβάλλουν οἱ ἅγιοι πατέρες μας τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ. Γύρω μας μαίνεται πολύμορφον, ἀσυγκράτητον τὸ κακόν. Κύματα πελώρια καὶ λυσσαλέα τὰ κύματα τῆς ἁμαρτίας, συγκλονίζουν καὶ ἀνατρέπουν τὸ πᾶν. Παρασύρουν οἱ πειρασμοὶ ψυχὰς ἀστηρίκτους εἰς τὸν πυθμένα τῆς ἀβύσσου. Συγκλονίζουν πρόρριζα καὶ στερεούς. Παρασύρουν νέους. Παρασύρουν ὅμως καὶ γέρους. Ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους ἡ ἡλικία καὶ ἡ πεῖρα, ἡ θέσις καὶ ἡ μόρφωσις, τὸ ἀξίωμα καὶ ἡ ἀποστολή, ἔπρεπε νὰ κρατῇ πολὺ ὑψηλά, ἔξω ἀπὸ τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου, πρὸς παραδειγματισμὸν μεγάλων καὶ μικρῶν, οὐχὶ σπανίως τὸ λυσσαλέον κακὸν καὶ ἡ γαυριῶσα σὰρξ καὶ αὐτοὺς τοὺς συντρίβει. Χιλιάδας ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἔπλασεν ἡ δεξιὰ τοῦ ὑψίστου, διὰ νὰ ζοῦν «ἐν τιμῇ», καὶ μυριάδας Χριστιανῶν, ἀπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε, διὰ νὰ ζήσουν αὐτοὶ ἔνδοξοι καὶ πανευτυχεῖς εἰς τὴν ἐπουράνιον βασιλείαν του, παρασύρουν καθημερινῶς τὰ κύματα τῶν πειρασμῶν εἰς τὸν ἠθικὸν καὶ πνευματικόν, τὸν αἰώνιον τῆς ψυχῆς, συχνότατα δὲ καὶ τὸν πρόσκαιρον τοῦ σώματος θάνατον. Μέσα εἰς τὸν φοβερὸν αὐτὸν τοῦ κακοῦ κατακλυσμόν, ποῦ θὰ εὕρωμεν οἱ ἄνθρωποι μεγάλοι καὶ μικροί, ἀσφάλειαν, ποῦ καταφυγήν, ποῦ ἀληθινὴν σωτηρίαν; Ἰδοὺ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, λέγουν οἱ ἅγιοι πατέρες, ἡ νέα Κιβωτός, ἡ κιβωτὸς τῆς Κ. Διαθήκης, τῆς ἀληθινῆς, τῆς ψυχικῆς καὶ αἰωνίου τῶν ἀνθρώπων σωτηρίας. Δὲν εἶναι κατασκεύασματα ἀνθρώπων. Τὴν ἵδρυσεν ἐπὶ τῆς γῆς ὁ ἐνανθρωπήσας Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου καὶ Λυτρωτὴς, ὁ Χριστός. Τὴν ἐστερέωσε καὶ τὴν περιποιήθη μὲ τὸ τίμιον αἷμα του. Τὴν κατέστησεν ἰατρεῖον ψυχικῶν νοσημάτων καὶ κιβωτὸν σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων ποὺ ἀπειλοῦνται ἀπὸ τὸν φοβερὸν κατακλυσμὸν τῆς ἁμαρτίας.

Ὅσοι τραυματισμένοι τὴν ψυχὴν καταφεύγουν εἰς αὐτήν, θεραπεύονται. Ὅσοι ἀσφαλίζονται εἰς τὴν κιβωτὸν τῆς Ἐκκλησίας, διασώζονται. Καὶ ὅσοι οἰκειοθελῶς, εἴτε ὁιότι δὲν πιστεύουν, εἴτε διότι δὲν μετανοοῦν, μένουν ἔξω ἀπὸ αὐτήν, παρασύρονται ἀπὸ τὰ κύματα τοῦ κακοῦ καὶ εὑρίσκουν φρικτὸν τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς των.

Καὶ τὸ μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ ἱστορία. Τὸ βεβαιώνει καὶ ἡ καθημερινὴ πεῖρα. Ἀπὸ τὴν ὁρμὴν καὶ τὴν θύελλαν τοῦ ἠθικοῦ κατακλυσμοῦ ἐσώθησαν καὶ σώζονται μόνον οἱ πιστοί, μόνον οἱ ἀφωσιωμένοι εἰς τὸν Χριστόν, τὰ ζῶντα μέλη τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Σωτῆρος. Αὐτοὶ ἠσφάλισαν τὸν ἑαυτόν των εἰς τὴν ἱερὰν κιβωτὸν τῆς σωτηρίας. Ἐλεύκαναν τὰς ψυχάς των μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου ποὺ εὑρίσκεται εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπεδείχθησαν ἅγιοι καὶ ἀγγέλων ἀγιώτεροι. Ἔζησαν τὴν ἐπίγειον ζωήν των μὲ χαρὰν καὶ εἰρήνην. Εἰρηνικὴ ὑπῆρξε καὶ ἡ ἔξοδός των ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Ἐξεδήμησαν πρὸς Κύριον «οἱ σεσωσμένοι» τῆς ἁγίας κιβωτοῦ καὶ πανήγυρις ἔγινεν ἡ ἐκδημία των καὶ πανήγυρις ὡρίσθη ὅλων τῶν ἁγίων ἡ λαμπρὰ ἡμέρα τοῦ ἐν Κυρίῳ θανάτου των. Ἀπὸ τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὴν κιβωτὸν τῆς σωτηρίας μετέστησαν εἰς τὴν δόξαν τῆς οὐρανίου βασιλείας.

Αὐτὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς θείας κιβωτοῦ. Ἀλλ' ὅσοι ἔμειναν ἔξω τῆς κιβωτοῦ; Ὅσοι δὲν ἠθέλησαν νὰ πιστεύσουν καὶ ἐν ἀληθείᾳ μετανοίᾳ νὰ ἀσφαλισθοῦν εἰς τὴν κιβωτὸν τῆς σωτηρίας; Αὐτοὶ ἐναυάγησαν καὶ ναυαγοῦν. Αὐτοὶ καταποντίζονται εἰς τὸν ἄδην, διὰ νὰ μὴ εὑρίσκουν αἰωνίως ἀνάπαυσιν αἱ ψυχαί των. Κακὴν ζωὴν ἔζησαν εἰς τὸν κόσμον, κακὸν θάνατον εὑρίσκουν εἰς τὸ τέλος τῆς ζωῆς των, κακίστην θέσιν λαμβάνουν μετὰ τὴν ἔξοδόν των.

Λοιπὸν, εἰς τὴν κιβωτόν, μόνον μέσα εἰς τὴν ἱερὰν τῆς Ἐκκλησίας κιβωτὸν ἡ σωτηρία ὅλων μας. Δι' αὐτὸ καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας ὅλοι. Ὄχι νεκρά, ἀλλὰ ζῶντα μέλη. Ὄχι κατὰ τύπους, ἀλλὰ πραγματικῶς καὶ ὁλοψύχως νὰ ἀνήκωμεν εἰς αὐτήν. Ὄχι περιοδικῶς, τὰς μεγάλας ἑορτὰς καὶ πανηγύρεις, ἀλλὰ πάντοτε, ἰσοβίως, ἀδιαλείπτως, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μας καὶ μὲ ὅλας μας τὰς δυνάμεις νὰ ἀνήκωμεν, εἰς τὴν ἁγίαν τοῦ Χριστοῦ μας Ἐκκλησίαν. Διότι μόνη αὐτὴ εἶναι ἡ κιβωτὸς τῆς βεβαίας καὶ ἀσφαλοῦς μας σωτηρίας.

ΑΘΑΝ. Σ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

Εἰδήσεις, σχόλια, παρατηρήσεις

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

ΑΘΗΝΑΙ (Ἰδ. ὑπηρ.). Εἰς τὴν Βουλήν, κατὰ τὴν συζήτησιν διὰ τὴν ἔγκρισιν τῆς συμφωνίας περὶ συνδέσεως τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Εὐρωπαϊκὴν Οἰκονομικὴν Κοινότητα (Κοινὴν Ἀγορὰν) ὁ κ. Ὑπουργὸς Συντονισμοῦ ἔδωσε μίαν ρεαλιστικὴν εἰκόνα τῆς ἱστορικῆς, οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς σημασίας ταύτης.

Ἡ σύνδεσις καὶ ἡ ἑδραίωσις τῆς νομισματικῆς σταθερότητος, ἐτόνισε χαρακτηριστικῶς, εἶναι τὰ μεγαλύτερα ἐπιτεύγματα τῆς Κυβερνήσεως Καραμανλῆ, εἰς τὸν οἰκονομικὸν τομέα. Μὲ τὴν σύνδεσιν τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγορὰν, δημιουργοῦνται δυνατότητες, διὰ πρωτοφανεῖς οἰκονομικὰς ἐπιτεύξεις εἰς τὴν χώραν μας καὶ παρέχονται πλεῖστα ὅσα πλεονεκτήματα. Δίδεται ἡ εὐκαιρία, ὁριστικῆς, παγίας καὶ ἀρίστης ἐπιλύσεως τοῦ ἑλληνικοῦ οἰκονομικοῦ προβλήματος. Διὰ τὴν ἀξιοποίησιν ταύτης καὶ διὰ τὴν δι' αὐτῆς πορείαν πρὸς τὴν εὐημερίαν, ἐπιβάλλεται νὰ συμβάλλουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες.

Ἡ Κυβέρνησις ἐνέγραψεν εἰς τὸ ἐνεργητικὸν της τῶν προσφορῶν ὑπὲρ τοῦ τόπου καὶ τοῦ Λαοῦ, τὸν ἱστορικὸν σταθμὸν τῆς συμφωνίας διὰ τὴν σύνδεσιν. Ἤδη πράττει τὸ πᾶν, διὰ νὰ ἀποδώσῃ αὕτη τοὺς καλυτέρους καρπούς.

Η ΤΟΥΡΙΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ ἐφημερὶς «Φραγκφοῦρτερ Ἀλγεμεάϊνε» τοῦ Δυτικοῦ Βερολίνου δημοσιεύει σήμερον ἐκτενῆ ἀνταπόκρισιν ἐξ Ἀθηνῶν περὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Τουρισμοῦ καὶ τοῦ ἔργου του.

«Ἡ Ἑλλὰς — ἀρχίζει ἡ ἀνταπόκρισις — εἶναι σήμερον τῆς μόδας διὰ τοὺς τουρίστας. Ὁ τουρισμὸς συμπληρώνει τὸ ἔργον τῆς Ἀρχαιολογίας τὸ ὁποῖον ἤρχισε πρὸ ἑκατὸν περίπου ἐτῶν. Οὗτος ἀνακαλύπτει σήμερον ἀπὸ τῆς πλευρᾶς του τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα.

Ἡ ἀνταπόκρισις καταλήγει μὲ τὴν φράσιν:

«Ἡ Ἑλλὰς προσφέρει εἰς τοὺς τουρίστας καὶ κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ νέους καὶ καλυτέρους δρόμους, περισσότερα ξενοδοχεῖα καὶ ἐπὶ πλέον, τὴν συνεχῶς εὐξανομένη ὡραιότητα τῶν τοπίων της καὶ τὸν ἀμετρήτων νήσων της μὲ τὸν πάντοτε γαλανὸν οὐρανόν, καθὼς καὶ τὴν ἐγκάρδιον φιλοξενίαν τῶν Ἑλλήνων».

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ὑπὸ τὸν τίτλον «Καλαὶ προοπτικαὶ διὰ μίαν πολιτικὴν καὶ οἰκονομικὴν σταθερότητα», ἡ ἱσπανικὴ ἐφημερὶς «ΒΑΓΚΟΥΑΡΝΤΙΑ» τονίζει εἰς εἰδικὴν ἐξ Ἀθηνῶν ἀνταπόκρισίν της μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰ ἑξῆς:

«Ἡ τελευταία σοβιετικὴ ἀπειλητικὴ εἰδοποίησις δὲν προυκάλεσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα οὐδὲ τὴν παραμικρὰν ἐντύπωσιν. Τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι ἡ χώρα ἐνίκησεν εἰς τὸ ἐσωτερικόν.

Πράγματι εἰς τὸ πεδίον τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς τὸ τελευταῖον ἔτος ὑπῆρξεν εὐεργετικὸν διὰ τὴν Ἑλλάδα. Ὄχι μόνον διελύθησαν οἱ φόβοι, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρχον διὰ μίαν νέαν Βουλὴν καὶ μίαν νέαν Κυβέρνησιν διὰ τὰ προσεχῆ τέσσαρα ἔτη, ἀλλὰ τὸ κράτος ἐξῆλθεν ἐπίσης πλέον ἰσχυρὸν ἐκ τῆς δοκιμασίας ταύτης.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶναι πλέον ἐξησφαλισμέναι ἡ σταθερότης καὶ ἡ τάξις. Ἡ οἰκονομικὴ σταθερότης καὶ ἡ ἐσωτερικὴ πολιτική, κατόπιν τῶν προσφάτων ἐκλογῶν, εἶναι αἱ καλύτεραι ἐγγυήσεις διὰ τὴν Ἑλλάδα καὶ τοὺς συμμάχους της».

Η ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΟΠΩΡΩΝ

Δι' ἐγκυκλίου τοῦ Ὑπουργείου Γεωργίας, ἐντέλλονται οἱ κατὰ τόπους γεωπόνοι, ὅπως ἐξακριβώσουν τὰς ἀνάγκας τῶν περιφερειῶν των εἰς ἐμβόλια ἐκλεκτῶν ποικιλιῶν ὀπωροφόρων δένδρων, ὑποβάλλουν δὲ σχετικὰς καταστάσεις, διὰ νὰ τοὺς σταλοῦν ταῦτα καὶ διενεργηθῇ ἀκολούθως ὁ ἐμβολιασμός. Θὰ ἐξασφαλισθῇ, οὕτω, ἡ παραγωγὴ μεγαλυτέρας ποσότητος καὶ καλυτέρας ποιότητος, ὀπωρῶν, εὐρυτέρα ζήτησις καὶ διάθεσίς των — λόγῳ ποιότητος καὶ εὐθηνοτέρας τιμῆς αὐτῶν — εἰς τὰς ξένας ἀγορὰς καὶ ἡ δυνατότης συναγωνισμοῦ των μὲ τὰς εἰς ἄλλας χώρας παραγομένας.

Ὅλα ταῦτα σημαίνουν αὔξησιν τοῦ εἰσοδήματος ἐθνικοῦ καὶ ἀγροτικοῦ, βελτίωσιν τοῦ ἐπιπέδου καὶ τῶν συνθηκῶν ζωῆς τῶν παραγωγῶν καὶ ὄφελος τῆς ἐθνικῆς μας οἰκονομίας.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΑΓΡΟΦΥΛΑΚΗΝ

Ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν κατηρτίσθη νομοσχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου τροποιεῖται καὶ συμπληροῦται προγενέστερον τοιοῦτον «περὶ ἀγροφυλακῆς».

Τὸ νέον νομοσχέδιον, τὸ ὁποῖον θὰ κατατεθῇ συντόμως εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ψήφισιν αὐξάνει τὰς ὀργανικὰς θέσεις καὶ τὰς ἀποδοχὰς τῶν ἀγροφυλάκων, θεσπίζει ὅτι αἱ ἀπολαυαὶ αὐτῶν θὰ αὐξάνωνται ὅταν θὰ δίδεται αὔξησις εἰς τοὺς μισθοὺς τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων καὶ προβλέπει τὴν καταβολὴ ἐπιδομάτων, ἀμοιβῶν δι' ἐξαιρετικὰς ὑπηρεσίας κ.λ.π.

Ὁρᾶς ὡς ἡ Κυβέρνησις Καραμανλῆ ἐπιδείξασα πάντοτε στοργικὸν ἐνδιαφέρον διὰ τοὺς ὑπηρετούντας εἰς τὴν ἀγροφυλακὴν προβαίνει ἤδη εἰς περαιτέρω βελτίωσιν τῆς θέσεώς των. σημαντικὴν καὶ πολλαπλῶς ἐξησφαλισμένην.

Ἐπὶ τῇ ἐπικειμένῃ ἐκλογῇ

ΠΟΙΟΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΕΙΝΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ;

Τοῦ κ. Ἀριστ. Μαυρομμάτη

Μεγάλαι καὶ σοβαραὶ ζημιώσεις γίνονται μεταξὺ τῶν Ἱεραρχῶν μας διὰ τὴν ἀνάδειξιν τοῦ Νέου Προκαθημένου τῆς αὐτοκεφάλου Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Ὅπως δὲ ὁ καθημερινὸς Τύπος ἀναφέρει, ἄλλοι μὲν τάσσονται ὑπὲρ ἀναδείξεως Γέροντος Σεβαστοῦ Ἱεράρχου, ἄλλοι δὲ ὑπὲρ νεωτέρου τοιούτου. Ἐπιθυμοῦμεν νὰ μᾶς ἐπιτραπῇ νὰ ἐκφράσωμεν καὶ ἡμεῖς τὴν ταπεινήν μας γνώμην, ὡς ἁπλοῖ ὀρθόδοξοι χριστιανοί, πιστὰ καὶ ἀφοσιωμένα τέκνα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, πονοῦντες, ἀγαποῦντες καὶ ἐνδιαφερόμενοι διὰ τὸ ὑψηλὸν γόητρον καὶ κῦρος Αὐτῆς.

Καθ' Ἡμᾶς τὸ προηγηθὲν σκάνδαλον μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ κ. Ἰακώβου, ὡς Ἀρχιεπισκόπου, κατεσκανδάλησε σφόδρα τὰς συνειδήσεις τοῦ χριστεπωνύμου πληρώματος καὶ δηείς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε ἡ ἀπήχησις τοῦ σκανδάλου νὰ ἐπεκταθῇ καὶ εἰς τὴν ὁλότητα τῶν Σεβασμιωτάτων Ἐπισκόπων, ἀνεξαρτήτων τοῦ ἂν δικαίως ἢ ἀδίκως. Τούτου ἕνεκεν, φρονοῦμεν, ὅτι ἐπιβάλλεται τουλάχιστον διὰ τὴν παροῦσαν ἐκλογήν: «Νὰ μὴ ἐκλεγῇ Ἀρχιεπίσκοπος ἐκ τῶν ἐν ἐνεργείᾳ Ἱεραρχῶν. Ἀλλὰ νὰ προκριθῇ ὁ Ἄξιος καὶ ἀδιάβλητος ἐκ τῶν ἀρίστων ἀρχιμανδριτῶν, τῶν ἐν ἐνεργείᾳ τοιούτων.

Εὐτυχῶς ὑπάρχουν πλεῖστοι ὅσοι Ἀρχιμανδρῖται μὲ Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Ἐθνικὴν δράσιν, ἠθικῶς ἀδιάβλητοι μὲ ἀκραιφνὲς ὀρθόδοξον φρόνημα καὶ πίστιν ἀπαρασάλευτον, μὲ θάρρος ταπεινοφροσύνην, αὐταπάρνησιν, εἰς τρόπον ὥστε βασίμως νὰ ἐλπίζωμεν καὶ μετὰ πλήρους πεποιθήσεως νὰ πιστεύωμεν, ὅτι ὁ τοιοῦτος ἐκλεγησόμενος Ἄξιος Ἀρχιμανδρίτης θὰ προαγάγῃ, θὰ διασφαλίσῃ καὶ θὰ τακτοποιήσῃ ἐπαξίως ὅλα τὰ Ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα τοῦ ἐνδόξου Ἔθνους μας.

Δυστυχῶς ὅμως εἴδομεν νὰ προβάλλεται ὑποψηφιότης καὶ ἑνὸς Ἀρχιμανδρίτου, ἤτοι τοῦ κ. Ἱερωνύμου Κοτσώνη, πλὴν ὅμως οὗτος διατελεῖ ὑπὸ κατηγορίαν «Φιλοπροτεσταντισμοῦ» ἀφ' ἑνὸς μέν, διὰ τὸ ὑπ' αὐτοῦ μετασφρασθὲν, τῇ Ἐπιμελείᾳ του, βιβλίον τοῦ προτεστάντου συγγραφέως «ΦΟΥΛΤΟΝ» ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ ποιὸ μεγάλο γεγονὸς». Τὸ βιβλίον τοῦτο, ἐκτὸς τῶν ἀσεβῶν καὶ βλασφήμων ἐκφράσεων τὰς ὁποίας ἔχει διὰ τὸ πρόσωπον τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου, καὶ τοῦ μνηστῆρος Ἰωσήφ, προσβάλλει καταφόρως καὶ τὸ δόγμα τῆς Ἀειπαρθενίας τῆς Θεοτόκου, δεδομένου ὅτι γράφει: «Ἐτελέσθη γάμος μεταξὺ παρθένου καὶ Ἰωσήφ».

Ἐπίσης οὗτος κατηγορήθη καὶ δι' ἕτερον σύγγραμά του «Περὶ τὸ Βασίλειον ἱεράτευμα», διὰ τὸ ὁποῖον κατηγγέλθη τὴν προτεραίαν τῆς ψηφίσεως του ὡς Ἐπισκόπου, δι' ὃν λόγον καὶ δὲν ἐψηφίσθη ὡς Ἐπίσκοπος.

Ἐκ τῶν ὑπολοίπων δὲ Ἀρχιμανδριτῶν, ἐξ' ὅσων ἡμεῖς γνωρίζομεν, εἶναι Ἄξιοι καὶ ἱκανώτατοι οἱ: Αὐγουστῖνος Καντιώτης, Χριστόφορος Καλύβας καὶ Κωνσταντῖνος Σακελλαρόπουλος. Βέβαια, ὁ πατὴρ Αὐγουστῖνος Καντιώτης, τυγχάνει Πανελληνίου Κύρους, ὡς Ἱεροκῆρυξ Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, φλογερώτατος, ὁσιώτατος, λογιώτατος καὶ μοχητικώτατος. Εἶναι δὲ καθ' ἡμᾶς ὁ πλέον ἐνδεδειγμένος διὰ νὰ ἐκλεγῇ ὡς Ἀρχιεπίσκοπος, διὰ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν Ἐκκλησίαν εἰς τὴν Ἀρχαίαν Δόξαν καὶ λαμπρότητα Αὐτῆς. Ἄρα γε, θὰ ἐξαρθῶσιν οἱ Σεβάσμιοι Ἱεράρχαι εἰς τὸ ὕψος τῆς Ἁγίας ἀποστολῆς των, διὰ νὰ ἐκλέξωσι τὸν ὄντως Ἀξιώτατον; Ὀψόμεθα.

ΑΡΤ. Ν. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, παιδίατρος Ἐπιστημονικὸς Διευθυντὴς Νοσοκομείου Παίδων, ὁδὸς Γεροκωστοπούλου 52. Τηλ. 24—39.

ΕΚΔΟΣΕΣΣ

ΤΟ «ΣΗΜΕΡΑ»

Ἐξεδόθη τὸ 44ον τεῦχος τοῦ περιοδικοῦ «ΣΗΜΕΡΑ» μὲ ἐκλεκτὴν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὡς πάντοτε ὕλην. Μεταξὺ τῶν περιεχομένων, μελέται διὰ τὴν νέαν ἐπιστήμην τῆς παραψυχολογίας τοῦ ρόλου τῶν δακρύων εἰς τὴν ὁμαλὴν λειτουργίαν τοῦ ἀνθρωπίνου ὀργανισμοῦ καὶ τοῦ ρόλου τῆς δεισιδαιμονίας κατὰ τὴν ἐξέλιξιν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπίσης τὰ τελευταῖα ἐπιτεύγματα τῆς ἐπιστήμης. Συνεχίζεται ἐπίσης ἡ δημοσίευσις τῶν ἀνεκδότων ποιημάτων καὶ πεζῶν τοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ κατ' ἀνακοίνωσιν τοῦ δημάρχου Μεσολογγίου, κ. Χρ. Εὐαγγελάτου. Ἀπὸ τὰ ἄλλα περιεχόμενα σημειώνομεν τὸ ἱστορικὸν σημείωμα τοῦ κ. Στεφάνου Χαρμίδη, διὰ τοὺς λόγους ποὺ ὁ Βοναπάρτης δὲν ἐνυμφεύθη τὴν ἑλληνίδα Πανώραν Κομνηνὴν τῆς Τραπεζοῦντος, ἄρθρον τοῦ καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, κ. Μ. Ἀνδρονίκου διὰ τὴν σύλληψιν τοῦ Παρθενῶνος ἀπὸ τὸν Ἐλγῖνον, ἀναμνήσεις τοῦ κ. Ἀντ. Μάντζαρη ἀπὸ τὴν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀνατολικῆς Θράκης εἰς τὸ 1926, ἡ ἱστορικὴ σημείωσις τοῦ κ. Περ. Ἐμ. Ἀνριό, διὰ τὸ ἀριστούργημα τοῦ Φλωμπέρ «Μαντὰμ Μποβαρὺ» εἰδικαὶ σελίδες ἀφιερωμέναι εἰς τὰ γράμματα τὰς τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ ἄλλη συνεργασία τῶν κ. κ. Ν. Προεστοπούλου, Ἀπόλ. Λεονταρίτη, Κ. Διαμαντῆ, Δ. Καλιάνη, δίδος Πόπης Κούση κλπ.

ΑΙ «ΑΚΤΙΝΕΣ»

Ἐκυκλοφόρησε τὸ τεῦχος Φεβρουαρίου τῶν «Ἀκτίνων». Ἀπὸ τὰ περιεχόμενα: Ἐρωτήματα τῆς ἐποχῆς μας καὶ ἡ ἀγωγὴ τοῦ κ. Ἀρ. Α. Ἀσπιώτη, «Ἡ πορεία τῶν οἰκονομικῶν μας» τοῦ κ. Γ. Διαμαντίκου, «Ἡ τέχνη τῶν μωσαϊκῶν τῆς Ραβέννας» τοῦ κ. Π. Μαθιεπούλου, «Ἕνα βλέμμα στὴν ποίησι τοῦ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ» τοῦ κ. Ἰγν. Σακαλῆ, «Σκέψεις γιὰ μιὰ νέα ἀντιμετώπισι τῆς ἐκπαιδεύσεως», «Ἡ πνευματικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ζωὴ τοῦ μηνὸς» τοῦ κ. Μελῆ Νικολαΐδη. Ἐπιστολαί, παιδαγωγικὲς σελίδες, λογοτεχνικὴ ὕλη κλπ. συμπληρώνουν τὸ νέον τεῦχος.

Ἕνα σοβαρὸν πρόβλημα

ΑΣ ΚΑΤΑΡΓΗΘΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ Η ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΙΣΦΟΡΑ

Τοῦ κ. Τάκη Σουβαλιώτη

Στὸ φύλλο τῆς περασμένης Δευτέρας διάβασα καὶ μιὰ πληροφορία πολὺ ἐνδιαφέρουσα, εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι ἡ πληροφορία αὐτὴ θὰ ἔγινε ἀπ' ὅλους τ